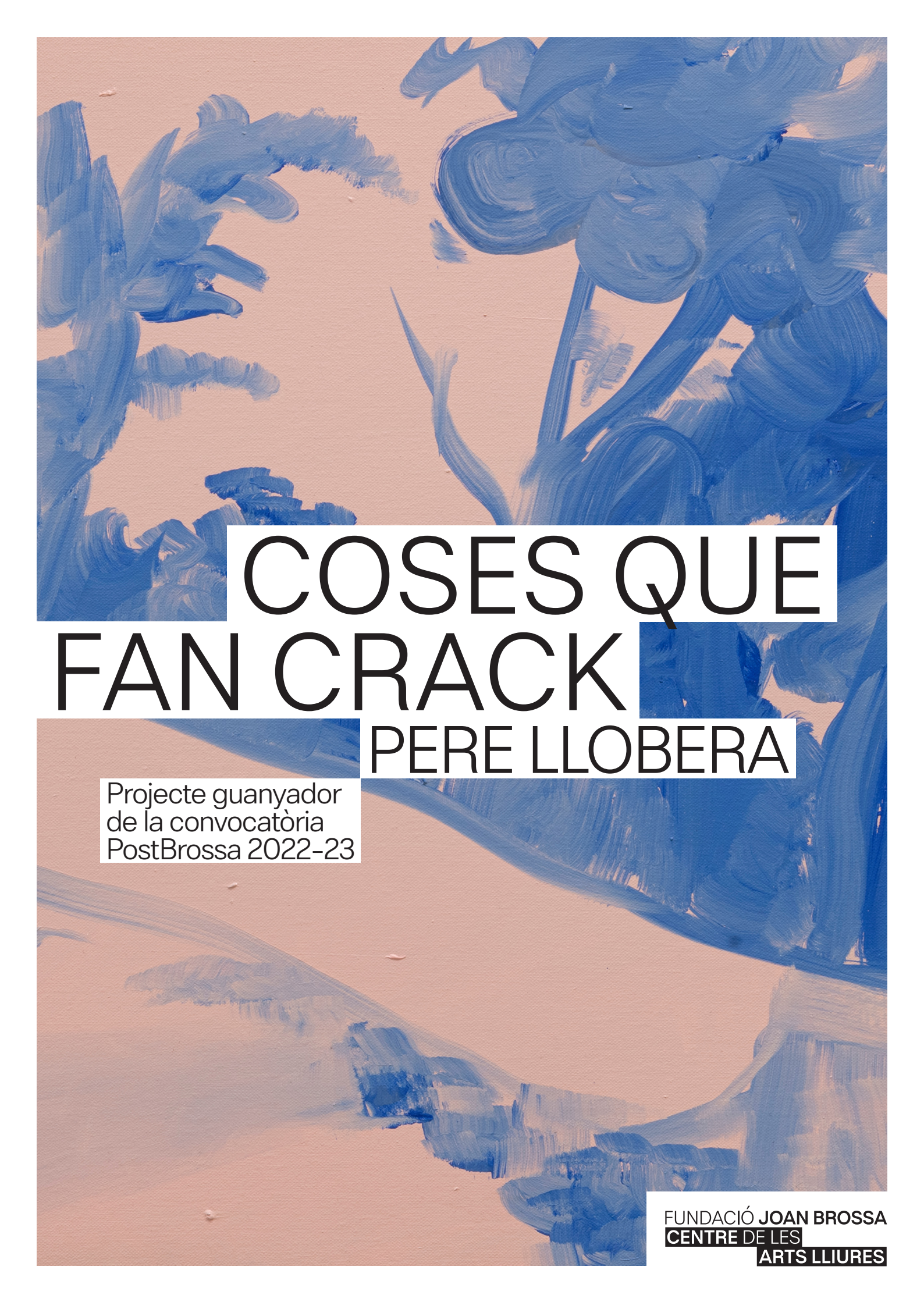

An abstract painting featuring thick, expressive brushstrokes in various shades of blue and teal against a warm, peach-colored background. The composition is dynamic, with some areas showing more intense blue and others more muted, creating a sense of depth and movement.

COSES QUE FAN CRACK

PERE LLOBERA

Projecte guanyador
de la convocatòria
PostBrossa 2022-23

FUNDACIÓ JOAN BROSSA
CENTRE DE LES
ARTS LLIURES

CRÈDITS

COSES QUE FAN CRACK de Pere Llobera

Disseny gràfic: Alba Font (Tallers Torrents)

Muntatge: L'Antiga Fusteria

Transport: Trallero

Agraïments: Natalia de Assis i Josep Maynou, Jaume Llopart, Zaida Trallero, Gerard Fernandez Rico, Mikel Llobera FACTO, Francesc Noy, Pieter Kemminck, Mercedes Lafaja i Bombon Projects.

Una producció de: Fundació Joan Brossa — Centre de les Arts Lliures

Amb el suport de: Ajuntament de Barcelona – fàbriques de creació, BCN

capital cultural i científica, Ministerio de Cultura, Generalitat de Catalunya –

Departament de Cultura

INFO ÚTIL

Del 26 de gener al 5 de març del 2023

Inauguració: 26 de gener del 2023

Horaris d'obertura al públic:

– dimarts, de 15 a 20h

– de dimecres a dissabte, d'11 a 20h

– diumenge, d'11 a 18h

Ubicació: Espais Ç

ENTRADA LLIURE

El pintor i escultor Pere Llobera inaugura *Coses que fan crack*, una instal·lació d'escultures i pintures relacionades amb els conceptes de col·lapse i disrupció. La primera mostra majoritàriament escultòrica de l'artista es podrà veure al Centre de les Arts Lliures de la Fundació Brossa del 26 de gener al 5 de març.

En aquesta exposició, que combina peces ceràmiques i pictòriques que dialoguen entre elles, Pere Llobera ret un tribut torçat als anys vuitanta. Moment que concep com a un possible inici de la davallada del món modern amb l'arribada del desenvolupament tecnològic vertiginós que va començar a marcar el futur que vivim avui en dia.

Instal·lades en llocs controvertits del Centre de les Arts Lliures de la Fundació Joan Brossa, les peces exposades busquen la incomoditat, la reflexió i la presa de decisions per part del visitant. Com deia Philip Guston, un quadre ha de funcionar com un quadre. L'objectiu principal de la proposta és que les escultures o quadres funcionin com a tals. I, en una segona línia conceptual, que generin curiositat en el públic: que l'interpellin, que el moguin a interactuar-hi, que no el deixin indiferent.

POSTBROSSA, SUPORT A LA CREACIÓ I PRODUCCIÓ

Coses que fan crack és un dels tres projectes guanyadors de la convocatòria oberta PostBrossa 2022, junt amb *Grafia animada per a després del diluvi*, de Laura Ginés, i *Mevaveu*, de Laura Llanelli. Cada projecte és una instal·lació que parteix d'un joc metafòric com a base de creació i dona importància a l'acció/activació. La dotació econòmica per a cada projecte és de 5.000 €, 1.500 € en concepte d'honoraris i 3.500 € per a la producció.

PostBrossa 2022-23 és la tercera edició de la beca del Centre de les Arts Lliures de la Fundació Joan Brossa destinada a la producció i exhibició de tres instal·lacions artístiques durant la temporada 2022-2023. El jurat de la convocatòria ha estat format per membres del Centre d'Estudis Joan Brossa i per la direcció col·legiada del Centre de les Arts Lliures. Amb aquesta edició, l'espai renova el seu compromís per promoure la creació contemporània aportant un suport real a la creació i oferint, al mateix temps, un espai d'exhibició a les propostes guanyadores. Al mateix temps, dona veu i provoca la creació de propostes que, d'alguna manera, estiguin acord amb un esperit brossià d'experimentació, radicalitat i compromís crític.

L'ARTISTA PRESENTA LA MOSTRA

Fa uns anys escrivia en un full de llibreta:

VA FER AIXÍ:
CLAC!

Potser una nit
mentre tots ballavem
dins les discoteques.
i ni la nit següent,
ni l'altre, ni l'altre
ens varem adonar
que el món s'havia
trencat els tendons.

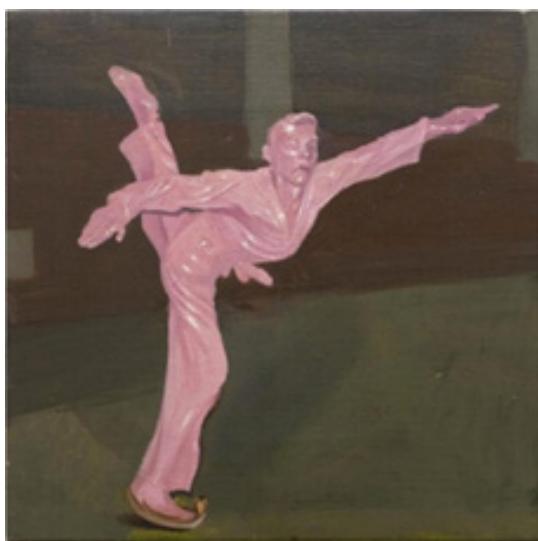
Quan vaig escriure això pensava en els anys vuitanta com a possible inici de la davallada del món modern. Els 80 sempre m'havien semblat uns anys superficials (almenys a Espanya) on la gent tenia massa desfici per construir la seva imatge personal i moltes de les manifestacions culturals semblaven abocades a parlar-nos de la forma exterior molt més que del nucli de la cosa. Hi havia un aire com d'eufòria tecnològica a Occident que semblava que ens feia avançar ràpidament cap a un futur lluent. Jo, en canvi, sempre he vist aquesta inèrcia com si la realitat hagués emprat aquest punt àlgid, aquesta fabulosa corba de la paràbola del creixement tecnològic humà dels 80, per llançar-se cap avall per un tobogan que ens havia de portar a la llarga a una segona edat mitjana.

La cosa és que vaig escriure això del CLAC mirant enrere des d'aquest "futur lluent" i ho feia amb el mateix desànim amb el qual els integrants de Muchachada Nui van fer el seu hilarant esquetx còmic *El futuro ya està aquí*, on el futur ni lluïa, ni era glamurós i tan sols resultava depriment "a tope".

Tinc la sospita que quaranta anys enrere, paral·lelament als nostres balls i les nostres fal·leres, el progrés tecnològic que tan bon punt ens ajudava a fer pel·lícules al·lucinants o a crear els primers hologrames, també treballava d'una forma més silent en cosetes que sí que esdevindrien crucials per al nostre futur actual. El CLAC o CRACK és això. Són el senyor Lickleiner, el senyor Kleinrock, tots els enginyers informàtics que entre el 1962 i el 1991 van anar fent proves fins que Arpanet (d'ús estrictament militar) va esdevenir internet i es va alliberar al públic mundial. Jo soc un ateu bel·ligerant, però si no ho fos, i de veres cregués en els textos sagrats, consideraria seriosament la possibilitat que internet fos l'Anticrist, aquell que hauria de venir disfressat de corder per acabar convertint-se en llop.

Al seu *Dictionary of the Khazars*, Milorad Pavic deixa dit que hi ha dos futurs: un de fals i un de veritable i que, si es vol caminar cap al correcte, s'ha de fer en la direcció de les nostres pors. És una frase axiomàtica i estranya però alhora molt suggerent. Podria ser que tots plegats als voltants dels anys 80 haguéssim agafat el camí fàcil? Que no hauríem caminat en la direcció de les nostres pors i, per tant, estiguéssim experimentant un futur fals / no cert / in-cert?

Alguna cosa ha fet CLAC o CRACK o PATAPUM. D'això sí que n'estic segur. Però el que veritablement em pregunto és si necessàriament havia de ser així, si vivim el futur fals de Pavic quan podríem estar vivint-ne un altre.

Karateka de ceràmica a punt de caure, oli sobre tela, 2015

On es produeixen les petites fractures que tan sols molts anys després esdevindran esvorancs esgarrifosos? Com comença a caure un majestuós arbre?

Arbre caigut, oli sobre tela, 2022

A l'assaig *El crim perfecte* Jean Baudrillard ens diu que la realitat ha estat assassinada i que la perfecció del crim és causada per la impossibilitat de trobar l'autor, el lloc i el moment precís d'aquest crim. Jo afegiria en nom seu que ell tampoc sembla trobar l'arma homicida.

Des del meu punt de vista ja he dit on podria haver començat a esguerrar-se tot. Si bé, no parlo de cap crim contra la realitat sí que deixo anar de passada la possibilitat d'un accident fatal on aquesta realitat ha quedat malmesa. Aquesta realitat amb els tendons trencats, no crec estar exagerant, és on belluguem nosaltres ara mateix, en el 2022.

Baudrillard es va deixar emportar pel lirisme de la seva pròpia idea.

Però, potser allò tan categòric del seu pensament ara ho podem impugnar, com passa amb les rodes de bicicleta molt ben inflades al principi, que es poden desinflar a la llarga amb el simple pas del temps. Tampoc cal fer gaire cosa; que passi el temps. I passat aquest temps, enfront dels misteris que forneixen la idea de Baudrillard del crim perfecte contra la realitat, em veig capacitat per contestar-los un a un:

L'arma del crim és la informació. De fet, la sobre informació. La hiperconnectivitat com a sobredosi. Informació que destarota la gent i canvia per sempre els hàbits, el consum de continguts i la minsa atenció deguda a aquests continguts. Internet ha esdevingut el fum en un rusc d'abelles.

El lloc del crim són els Estats Units. Tota la maquinària de lluita tecnològica contra els enemics externs va donar un poder insòlit a l'experimentació Nord Americana en totes les àrees. Obvi que l'experimentació és interessant, però, com passa amb els agents bacteriològics, de vegades es perd el control sobre allò que s'experimenta o les seves potencialitats són més bèsties del que s'havia imaginat d'entrada. Arpanet va néixer sota l'ombra d'una àliga.

El que no hi ha és un mòbil. Passa que la realitat fa coses que semblen disposar d'una voluntat darrera però no. Parlem d'una mort accidental de la realitat. Homicidi imprudent potser? És per això que Al Gore fa penitència convertint-se ara en un pope del canvi climàtic? Existeix culpa en aquest moviment?

Vam caminar pel camí xungo. Mala sort. No vam estar deserts. Les llumetes del progrés eren increïbles. Ens vam enlluernar i déu-n'hi-do com n'érem d'innocents mentre ballàvem a les discoteques...

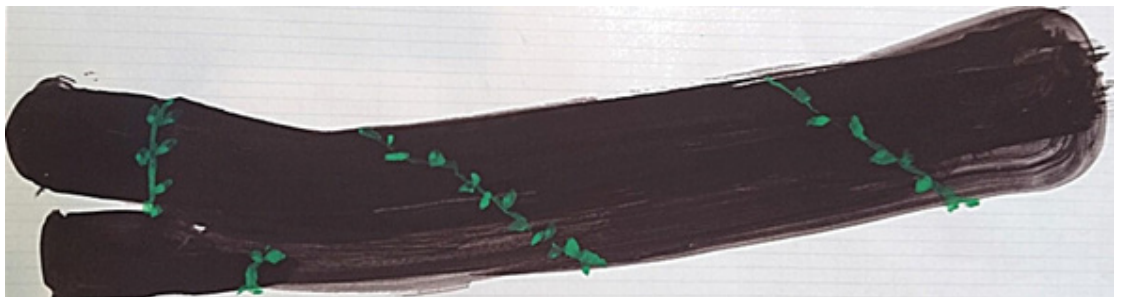

Branca pintada davant del quadre a l'oli *Barana Rococo*

És sabut que on no arriben les paraules arriben els símbols. I si no que li preguntin a Joan Brossa, que en va fer un munt d'imatges símbol. Un arbre caigut no és una imatge àtona. Davant un el primer en què es pensa és com ha caigut i si han estat causes naturals o no. És impossible no observar el fenomen com una metàfora de la vida. Normalment, se li dedica un minut de silenci a la majestat de l'arbre col·lapsat i, si a més a més l'arbre és al bell mig del nostre camí, ens obliga a prendre decisions: L'esquivo per l'esquerra o per la dreta? El salto? Passo per sota? L'aparto? Torno enrere???!!! El contemplo? Li dedico un poema? Un arbre caigut interpel·la. I molt. Converteix un paisatge en un quadre romàntic. El prenya de melangia i posa a qui contempla aquest espectacle en la tessitura d'un filòsof.

Per a mi, després d'assajar pintant arbres que semblen urpes, urpes que actuen com arbres abatuts al mig del camí, arbres que semblen arbres, però no per això es mostren menys amenaçadors, el següent esglaó era jugar amb ells com escultures. Fer que tot el que explicava abans sobre els estranys passos que estem abocats a fer en el present per culpa d'accions del passat fos expressat per aquests elements amb la seva presència física. Vull que interpel·lin a qui se'ls trobi, que molestin, que treballin com a imatge símbol de no un futur distòpic, sinó d'un present distòpic que potser podríem haver eludit.

Pere Llobera

SOBRE LA INSTAL·LACIÓ

Al Centre de les Arts Lliures trobarem les següents peces:

- — Festa privada: Una peça política que s'aprofita de la iconografia de l'artista Dieter Roth i els seus Gnoms enfonsats en xocolata per a, fent un gir, parlar de l'exclusivitat dels que varen dur a terme l'espoli demòcrata cristià català.
- — Dos arbres ceràmics caiguts, un de poc més d'un metre i l'altre de més de dos metres.
- — Tronc: Peça feta a base de Patchwork cultural, inspirada en el raper i artista visual novaïorquès Rammellzee.
- — Liceu: Una peça ready made que utilitza un gerro de la Bisbal que formava part de la decoració de la casa materna de l'artista i un gerro kitsch trobat al carrer, amb els quals ret un homenatge directe a Joan Brossa.
- — L'urpa: Una urpa d'àliga de quatre metres i mig de llarg. Peça no ceràmica feta d'escuma de poliuretà i resina ecològica policromada. Darrerament, l'urpa ha esdevingut un símbol per a Llobera, significa "Allò que no t'esperes".
- — La biga del perer: Una biga d'una masia partida pel mig amb una frontissa

Els arbres ceràmics són descendents directes de Casper Westrik (2017), obra anterior de Llobera. Una peça composta per un gerro de ceràmica xinesa i una caixa de cigars sorgida arrel d'una trobada casual de l'escultor amb un home a la cafeteria del Museu Stedelijk d'Amsterdam.

El destí de les peces serà ser col·locades a llocs incòmodes de l'espai d'exhibició, tan incòmodes com quan et trobes un arbre de veritat barrant-te el pas. En cap cas l'escultor vol ocasionar problemes a persones amb mobilitat reduïda,

però si li interessa que les peces convisquin amb la gent de la casa, que les podrà retirar, arribat el moment.

El dia de la inauguració de l'exposició les peces seran disposades a l'espai sense cap càlcul de la seva estètica perquè, segons comenta Pere Llobera, "vull que siguin mogudes amb la col·laboració del públic assistent i reubicades a llocs inversemblants".

La idea és que les escultures estiguin sempre desprotegides i en llocs difícils perquè succeeixin coses i fomentin la interacció del visitant. Els desperfectes esdevindran una part inherent de la peça i la seva restauració, part integral del projecte. Si una d'elles patís un accident se sotmetria a una cirurgia de reconstrucció per part de l'artista, agafant més pes conceptual. Segons Pere Llobera, aquest seria el resum de la seva funció: "recordar-nos que tot és estúpidament incòmode, físic, vulnerable, imperfecte i incert".

Llobera està interessat en què l'art sigui tocable, que circuli per la Fundació i generi unes quantes situacions. En aquest sentit, el factor assegurança de les peces queda totalment foragitat. L'artista signarà un paper d'exoneració total a públic i institució davant de qualsevol desperfecte ocasionat a les peces en el transcurs de l'exhibició.

Paral·lelament, les parets de l'edifici comptaran amb diversos quadres de l'artista:

- — Coses que fan crack: És un pa que es trenca. Tan senzill com això. Un dibuix animat aparentment innocent que descriu un estat d'ànim.
 - — Arbre urpa 1: Una barreja de conceptes, on l'arbre que barra el pas en el camí esdevé una visió semblant als gegants del Quixot.
 - — Arbre urpa 2: versió petita d'arbre urpa 1.
 - — El conflicte: Un pas barrat a la casa materna del pintor, que podria explicar la inclinació de Llobera a assajar sobre el concepte del conflicte.
 - — Sense títol: Quadre en el qual una urpa apareix per sota d'una cortina. El present que tenim ens ha sobrevingut de cop. Que la amenaça s'amagui rere una cortina o aparegui insospitadament és gairebé una mateixa cosa.
 - — Sense títol: Pintura d'un gran gerro sobredimensionat amb la qual l'artista vol potenciar la idea de fragilitat, d'accident per arribar. També busca ser un personatge babau que, sense saber que ell mateix forma part de l'exposició, s'ho mira tot com un espectador més.
- Sense títol: Pintura d'arbre que jeu caigut.

Arbre urpa, oli sobre tela, 2022

Coses que fan crack, acrílic sobre tela, 2021

El conflicte, oli sobre tela, 2022

Sense títol, oli sobre tela, 2022

PERE LLOBERA (Barcelona, 1970)

Escultor i pintor admirador de Munch, Goya i Brueghel, entre d'altres. Apassionat de fet insòlit, de l'art popular i de la contracultura dels anys 60 i 70. Va estudiar Belles Arts a la facultat de Sant Jordi i, durant el període 2006-2007, va ser artista resident de la residència artística internacional de recerca i experimentació Rijksakademie (Amsterdam).

Algunes de les seves exposicions individuals han estat:

- —*Orplid*. Bombon Projects, Barcelona (2022)
- —*Una perfección más pequeña*. F2 Galería, Madrid (2020)
- —*Faula rodona. Sols i embogits; entre la precisió total i una cançó de Sau*. La Capella, Barcelona (2020); Museum Voorlinden, Wassenaar (2019)
- —*Conocer lo imposible de la memoria / Know the impossible by heart*, a cura de Curators. Casa natal de Miguel de Cervantes, Madrid (2019)
- —*Superació ètica de la pedra*. MNAC, Barcelona (2018)
- —*Acció*. Bombón Projects, Barcelona (2018)
- —*Kill your darlings*, a cura de Xavi Ristol. Sis Galería, Sabadell (2018)
- —*Estacional*, F2 Galería, Madrid (2017)
- —*La mirada podrida*. Galería Esther Montoriol. Barcelona (2016)
- —*Unter den Pantoffel stehen*. Galerie Fons Welters, Amsterdam (2016).

També ha participat en exposicions grupals com:

- —*Dogtooth*. Helena Anrather, New York (2022)
- —BOMBOM PROJECTS: BLOWN-UP. L21 gallery, Palma de Mallorca (2020)
- —*Le Lucky*, a cura de Josep Maynou. HVW8 Gallery, Berlín (2019)
- —*Auto- gestió*. Fundació Joan Miró, Barcelona (2017)
- —*Perfect World*. Kunsthaus Kaufbeuren, Kaufbeuren (2016)
- —*Capítulo I: Crónica, Narración, historia y subjetividad*. Fabra i Coats, Barcelona (2014)
- —*From a Painter's Perspective*. Arti et Amicitiae, Amsterdam (2012)
- —*Perfect Solitude*. Galerie Fons Welters, Amsterdam (2010)
- —*Being there*, a cura d'Andrei Roiter. Galerie Akinci. Amsterdam (2009)
- —*KolnShow2*. Spruth Magers Gallery, Köln (2007)

La majoria de les seves instal·lacions més rellevants s'han mostrat en espais alternatius.

AMB EL SUPORT DE:

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA
Y DEPORTE

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

FINANÇAT PER LA UNIÓ EUROPEA - NEXT GENERATION EU:

Financiado por
la Unión Europea

Unió Europea
Fons Europeu
Next Generation

GOBIERNO
DE ESPAÑA

Plan de Recuperación,
Transformación
y Resiliencia

Next Generation
Catalunya

ENTITAT PROTECTORA

Edicions Poncianes